

ATT VARA SÄNDARE

Alla behövs vi i Guds mission, och alla har vi en uppgift och en plats att fylla. Vilken är *din* uppgift och *ditt* ansvar? Vilka gåvor och möjligheter har *du* fått av Gud? Vad kan *du* göra för att andra människor ska nås av evangeliet om Frälsaren, Jesus Kristus?

De här sidorna baserar sig på boken *Att vara sändare. Om att sända och ha omsorg om sina missionsarbetare* av Neal Pirolo och de ger vägledning om hur varje enskild kristen kan vara med i missionsarbetet. Uppgiften som sändare av missionärer ses här i Bibelns ljus. Missionsarbetet är ytterst sett Guds verk från början till slut. Två kända missionsbefallningar talar om detta:

Åt mig har getts all makt i himmelen och på jorden. Gå därför ut ... Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut. (Matt 28:18, 20)

Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen ... (Apg 1:8)

Gud har utfört den största sändningen genom att han sände sin ende Son, Jesus Kristus, till vår värld, för att dö försoningsdöden på Golgata kors för hela världens synder (1 Joh 2:2, 4:9f). Efter uppståndelsen och himmelfärden satte sig Kristus på Faderns högra sida och leder världsmissionen fram till sin återkomst i härlighet. Gud verkar här i världen genom sin Ande i Ordet och i sakramenten, och låter Guds rike växa genom missionsarbetet.

Ändå tar missionens Herre också oss människor i sin tjänst, antingen som **utsända missionärer** eller som **sändare av missionärer**. I en mening är vi alla utsända till att vittna om Jesus i ord och handling – i familjen, på arbetsplatsen, i vår hemtrakt och överallt dit Gud sänder oss. De här sidorna fokuserar på vad det innebär, att som sändare i hemlandet **stöda de missionärer som blivit utsända till andra länder** med det glada och frälsande evangeliet om Guds kärlek i Jesus Kristus.

Att sända ut missionärer

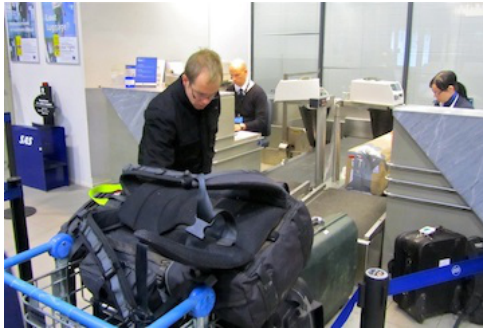
Uppdraget att sända ut missionärer börjar med att (1) be fram missionärer och sedan att be ut dem.

Jesus sade till sina lärjungar: *Skörden är stor, men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.* (Matt 9:37–38) Både den kristna kyrkan och enskilda kristna är kallade att be fram nya missionärer.

Till missionsfälten behövs människor som bär på en inre missionskallelse, en kärlek till Jesus och en kärlek till de människor som saknar frälsning. Be att Guds Ande skulle väcka den elden i ditt eget och i andras hjärtan! Vi får be: *Herre, sänd mig!* och *Herre, led mig efter din vilja till den plats där du vill ha mig!*

Vi får också be att Gud skulle sända ut andra människor. Kanske lägger Gud på ditt hjärta en särskild person, som du tålmodigt ska be ut i tjänst.

Förutom den inre kallelsen, behövs också en yttre kallelse. Vi får be om Guds ledning och öppna dörrar. Vi får be att någon missionsorganisation skulle kunna sända ut dem som bär på en inre missionskallelse.

Bibelns Ananias fick Paulus på sitt hjärta. Samtidigt fick han av Gud uppenbarelsen att Paulus skulle bli Guds redskap "inför hedningar och kungar och inför Israels barn" (Apg 9:15, jämför 22:12–16). Hela 14 år efter Ananias möte med Paulus började detta uppdrag förverkligas. Hur många böner bad männe inte

Ananias för Paulus under den tiden? Vilken betydelse spelade Ananias och de övriga kristnas förböner för Paulus tjänst som missionär?

När vi bett fram missionärer får vi sedan (2) avskilja och sända ut dem enligt förebilden i Apostlagärningarna: *I församlingen i Antiokia ... När de tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till." Då fastade de och bad och lade händerna på dem och sände ut dem. Sedan de hade blivit utsända av den helige Ande, för de ...* (Apg 13:1–4)

Den här texten vittnar tydligt om att **missionsarbetet är Guds mission.** Guds Ande hade kallat Barnabas och Saulus och låtit den inre kallelsen mogna fram hos dem. Nu gav församlingen dem den yttre kallelsen, avskilde dem för uppdraget, bad för dem och sände ut dem på deras missionsresa. Efter allt vad de kristna ledarna gjorde enligt verserna 1–3, anger den fjärde versen ändå att det var Guds Ande som sände ut Barnabas och Saulus. Efter denna förebild har Kristi kyrka ända in i vår tid avskilt, välsignat och sänt ut missionärer.

Nödvändigheten av att avskilja och sända ut missionärer betonas också av aposteln och missionären Paulus i Romarbrevet: *Och hur skulle några kunna predika om de inte blev utsända?* (Rom 10:15)

När missionären är utsänd, ska vi (3) fortsätta sändningsarbetet, kanske genom att "adoptera" en missionär eller flera. Det kan vi gärna göra till exempel genom att gå med i *en stödring för någon av SLEF:s utsända* och på så sätt regelbundet stöda den personen i missionsarbetet.

Vi får gärna bemöda oss om att lära känna missionären, och att ta reda på information om folket och platsen dit missionären åker. Vi kan också gärna sprida information åt andra om den missionär som vi understöder, så att sändarna kan bli flera. Ibland kan det nämligen också vara så, att de utsända skulle kunna vara ännu flera, men sändarna är för få för att det ska vara möjligt att sända ut alla dem som skulle behövas på missionsfälten.

Frågan är alltså inte bara om det finns lämpliga missionärskandidater, utan också om det finns sändare som är villiga att ta ansvar i förbön, omsorg och ekonomiskt offer, så att flera missionärer kan sändas ut.

Förbönen utgör motorn

Missionären Paulus var mycket medveten om att han behövde förbön, och han ber verkligen ofta om det i sina brev.

Var uthålliga i bönen, vaka och be under tacksägelse. Be också för oss att Gud öppnar en dörr för ordet, så att vi kan predika Kristi hemlighet – det är för den jag är fånge – och att jag talar som jag bör, när jag avslöjar den. (Kol 4:2–4; jämför Ef 6:19–20)

Jag uppmanar er, bröder, för vår Herre Jesu Kristi skull och för den kärlek som Anden väcker, att kämpa tillsammans med mig

genom att be till Gud för mig. Be att jag blir räddad från dem i Judeen som inte tror och att den hjälp jag har med mig till Jerusalem blir väl mottagen av de heliga. (Rom 15:30–31; jämför 2 Tess 3:1–2)

Behovet av förbön uttrycks också till exempel i Fil 1:19, 1 Tess 5:25, Filemon 22 och Hebr 13:18–19.

Genom sina förböner var de kristna i Rom mitt inne i den andliga kampen och deltog i missionsarbetet med Paulus. Aposteln skrev till dem att församlingen i sina förböner ”kämpade tillsammans med honom”. De var med och möjliggjorde att han fick tillfällen att predika och nåden att kommunicera evangeliet på rätt sätt. Genom sina förböner påverkade de hur budskapet och hjälpen togs emot, samtidigt som de också fick be om beskydd för Paulus.

På liknande sätt kallas också vi att bära våra missionärer i förbön och därmed påverka resultatet av missionsarbetet ute på fältet. Förbönernas betydelse är utomordentligt stor i allt missionsarbete.

I förbönsarbetet för missionärer kan man bära fram följande sju sidor av missionärens liv och verksamhet:

- *Gudsrelationen, kärleken till Ordet, mognaden i Kristus*
- *fysisk och psykisk hälsa, beskydd, anpassning till missionärskapet*
- *familjerelationer och familjeliv/singelskap*
- *förmåga att kommunicera, språkstudier, kulturell förståelse och anpassning*
- *effektiv tjänst, öppna dörrar och hjärtan, ”förberedda gärningar” att vandra i*
- *relationer till andra missionärer, till lokala kristna och till andra människor*
- *landet och myndigheterna, den politiska situationen, möjligheter att fortsätta verka*

Den regelbundna bönevanan är viktig. I Kolosserbrevet uttrycks detta så här: *Från den dag vi hörde om det, har vi därför inte upphört att be för er. (Kol 1:9)* Det kan vara till hjälp att be vid samma tidpunkt på dagen, eller att göra det till en vana att be på någon särskild plats. Man kan med fördel hänga upp missionärens rundbrev med böneämnen på kylskåpsdörren.

En god vana är också att alltid be för missionen vid bibelsitsen, syföreningen, bönegruppen, möteskvällen eller tillsammans med gäster som är på besök. En mycket angelägen sak är också att **fostra barnen till att be för missionärer** och att hjälpa dem att förstå betydelsen av den kristna missionen.

Förutom den regelbundna bönevanan är det också viktigt att alltid be när Guds Ande manar en till det (Rom 8:26). Vi behöver inte alltid veta vad saken gäller, utan vi får i Anden be och överlämna missionärerna i Guds vård och beskydd.

Att stöda ekonomiskt

Bibeln visar tydligt att ekonomiskt understöd är synnerligen viktigt för missionsarbetet. När vi ska offra pengar för missionen är det skäl att komma ihåg, att allt vi äger är Guds egendom och att vi bara lånar av honom för tiden här på jorden (5 Mos 10:14, Ps 24:1, Ps 50:12).

Vi får därför börja med att fråga Gud vad han vill att vi ska ge av det som egentligen är hans, och så får vi ge det av glatt hjärta (2 Kor 9:7).

Det är viktigt med regelbundet givande, till exempel genom att en fastslagen summa månatligen dras av från bankkontot. Privata personers givande blir allt viktigare i takt med att församlingarnas gåvor torde minska.

I det gamla förbundet skulle alla betala tionde. I Nya testamentet har vi inget sådant påbud, men att betala tionde av sina inkomster är ändå en god modell som gärna kan praktiseras. **Gud välsignar oss när vi ger**, och han blir oss aldrig något skyldig.

Också när det gäller ekonomiskt understöd, är det mycket viktigt att med enkla medel **lära barnen och de unga att stöda missionsarbetet**, till exempel genom att i samband med lördagsgodiset eller veckopengen också låta dem sätta några slantar i en missionssparbössa.

Församlingen utrustade dem för resan, och de for genom Fenicien och Samarien. (Apg 15:3)

Och då jag sedan många år har längtat efter att komma till er, vill jag besöka er när jag reser till Spanien. Jag hoppas att på genomresan få träffa er och att ni utrustar mig för resan dit, sedan jag först en tid har haft glädjen att vara tillsammans med er. (Rom 15:23–24)

Men hos er stannar jag om möjligt en tid, kanske hela vintern, så att ni får utrusta mig för fortsatt resa, vart den nu går. (1 Kor 16:6)

Var och en må ge vad han har beslutat sig för i sitt hjärta, inte med olust eller av tvång. Ty Gud älskar en glad givare. Och Gud har makt att låta all nåd överflöda till er, så att ni alltid och under alla förhållanden har nog av allting och kan ge i överflöd till varje gott verk. (2 Kor 9:7–8)

Men ni gjorde väl som hjälpte mig i mitt svåra läge. Ni filipper vet också hur det var under evangeliets första tid, när jag hade lämnat Makedonien. Ni var den enda församling som satte sig i förbindelse med mig, så att räkenskap kunde föras över givet och mottaget. Också när jag var i Tessalonika skickade ni mig både en och två gånger vad jag behövde. (Fil 4:14–16)

Att stöda församlingar i nöd

Vid våra gudstjänster och i missionsarbetet brukar vi understöda församlingar och människor i andra delar av världen som har det sämre ställt än vi. Detta är mycket bibliskt. (Rom 15:26, Gal 2:10)

Hjälpen till andra församlingar vittnar om och manifesterar enheten i Kristus.

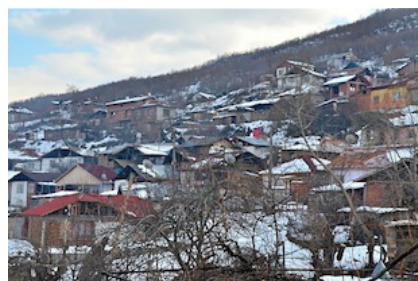
Men nu far jag till Jerusalem med hjälpen till de heliga. Makedonien och Akaja har nämligen beslutat att göra en insamling till de fattiga bland de heliga i Jerusalem. Så har de beslutat, och de står också i skuld till dem. Ty om hedningarna har fått del av deras andliga goda, så är de också skyldiga att tjäna dem med sitt materiella goda. (Rom 15:25–27; jämför Apg 24:17 och Gal 2:10)

Om en lem lider, så lider alla lemmarna med den. Och om en lem hedras, gläder sig alla lemmarna med den. (1 Kor 12:26)

Att visa omsorg om missionären

Det har glatt mig mycket i Herren att ni till slut har låtit er omtanke om mig blomma upp. Visst tänkte ni redan förut på mig, men då hade ni inte något tillfälle att visa det. (Fil 4:10)

Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. Så ofta jag ber för er alla gör jag det alltid med glädje, eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första dagen ända till nu. (Fil 1:3–5)

Paulus skriver troligen sitt brev till filipperna år 62 e.Kr. Det innebär att filipperna redan hade visat omsorg om sin missionär Paulus i omkring 15 år och under flera av hans missionsresor. De hade varit uthålliga i sina förböner, i sitt ekonomiska understöd (Fil 4:14–19) och i uppgiften att visa omsorg om sin missionär.

För att vi i vår tur som sändare ska kunna visa god omsorg om våra missionärer, är det bra att lite känna till hur missionärens livscykel ofta ser ut.

Missionärlivet är långt ifrån statistiskt. Tvärtom kan den vara som en berg- och dalbana. Givetvis är missionärlivet mycket individuellt, och tiden för när olika skeden inträffar kan variera mycket.

I början upplever många något av en smekmånadstid. Allt är nytt och spännande och det känns meningsfullt att arbeta i Guds tjänst. De allra flesta möter dock en *kulturchock*, kanske ett år eller så efter att man kommit ut på missionsfältet.

Det blev inte som man hade tänkt sig. Motgångarna, svårigheterna och alla kulturkrockar hotar att suga arbetsglädjen och frimodigheten ur en. Modfärdigheten drabbar en. Kallelsen prövas. Det behövs uppmuntran och tålamod att hålla ut, tills visionen och uppgiften småningom klarnar och stärks, så att man kan tjäna Herren målmedvetet och uthålligt.

En annan tuff period för missionären är i samband med *hemkomsten*. Återanpassningen till hemlandet kan vara svår. Det som många missionärer då kanske mest behöver, är människor som orkar finnas där och lyssna till allt det som missionären behöver få berätta.

Som sändare utmanas vi att likt filipperna visa omsorg om missionären längs hela vägen. Omsorgen om missionären kan uttryckas på väldigt många olika sätt. Det viktiga är att göra det under bön och i kärlek.

Omsorgen kan vara av praktisk art. Det finns ofta många praktiska detaljer som behöver ordnas i samband med en missionärs utresa eller hemkomst. Omsorgen kan också uttryckas genom att kommunicera och stå i kontakt med missionären och på så sätt förmedla uppmuntran och stöd. Den andliga omsorgen är likaså viktig och kan uttryckas till exempel genom att sända inspelade bibelstudier på modersmålet ut till missionsfältet.

Praktiska sändartips

1. TA UPPGIFTEN SOM SÄNDARE PÅ ALLVAR!

Vår utsända behöver ständig kärlek, omtanke och uppmuntran från oss medkristna för att orka vidare.

Slå vakt om kontakten! Att hålla kontakt är väsentligt. Bekantskapen ska vårdas för att hållas vid liv. Kommunikationen får ha låg tröskel, vår utsända är som en av oss, inte andligare eller frommare än någon annan.

Fostran nya sändare! När man samlas i sin grupp, kan man gärna påminna de andra om något man hört från fältet. Sedan ber gruppen för sin utsända. Det är uppmuntran för missionären att veta att någon ber regelbundet. Framför allt är det fostrande för gruppen. Så präglas missionssinnet in i varje enskild kristen.

Anslagstavlan i församlingen. Fotona av församlingens utsända ska vårdas i församlingen. Om man hela tiden ser till att anslagstavlan är snygg och ompysslad, märker församlingen att man med intresse och glädje

aktivt deltar i missionens arbete och följer med vad som händer. Sätt upp en karta och pricka in var de utsända finns!

2. STÖD GENOM BÖN!

Ge din utsända av din tid – tid i förbön! Ingen missionär är så stark och skicklig, att han eller hon inte skulle vara beroende av de troendes förböner.

Be om Guds vilja. Det gör vi, när vi ber att Guds Ord ska ha framgång, ber att folk ska fatta och förstå sanningen, komma till tro och bli saliga.

Först av allt uppmanar jag till bön och åkallan, förbön och tacksägelse för alla människor, för kungar och alla i ledande ställning, så att vi kan föra ett lugnt och stilla liv på allt sätt gudfruktigt och värdigt. Sådant är rätt och behagar Gud, vår Frälsare, som vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanningen. (1 Tim 2:1–4)

Vi får påminna Gud om hans egna löften, när vi ber. Läs Guds löften i Bibeln, och ta dem med i dina böner. Be Ordet!

Du har själv sagt: Jag skall göra dig mycket gott och låta dina efterkommande bli som havets sand, omöjliga att räkna. (1 Mos 32:12)

Be också om fler arbetare, om kraft att stå emot djävulen, och om att Guds rike ska komma dit det ännu inte kommit.

Om vi ber om annat, till exempel om att förskonas från olyckor, frestelser, prövningar, förtal eller sjukdom, då ska vi tillägga: Om det är din vilja, Gud.

Använd de utsändas rundbrev som ledträd till vad vi behöver be om. Om vår utsända delar med sig av sina bekymmer och öppet berättar om sig själv och sitt liv, ska vi inte använda det varken till skvaller eller till att oroa oss. I stället ska vi omforma det till böner och gärna också till konkret praktiskt stöd, om vi kommer på sådana möjligheter.

Be för de utsändas anhöriga, att de ska få vara trygga i Guds händer. Ibland har det hänt att missionärer varit tvungna att återvända till hemlandet för att stöda sina föräldrar, fastän de annars hade kunnat stanna ute på arbetsfältet. Det känns bra för den utsända, att också någon annan ber för föräldrar eller barn.

En bönelista med namn och böneämnen som man regelbundet ska komma ihåg inför Gud, kan vara till stor hjälp.

Skriv upp dina utsändas namn på en lapp, eller skaffa ett foto av dem, som du sätter på kylskåpet. Varje gång du ser lappen eller fotot, be då för dina utsända!

Adoptera den bit av världskartan där dina utsända arbetar. Be för folket i det landet!

3. STÖD RENT KONKRET!

Andligt stöd. Sänd inspelade bibelstudier, goda artiklar och tidningar till din utsända!

Brev och meddelanden. Församlingens nyhetsblad och brev från enskilda kompletterare varann. Enskilda brev och meddelanden ger personliga kommentarer till sånt som hänt i bygden, i bekantskapskretsen, inom sporten osv. För den som är långt borta är det verkligen svårt att följa med vad som händer i hemlandet. Man läser kanske om det, men det förstärks inte av den omgivning man lever i, och glöms därför lätt bort.

Taltid. Samtal är bra att använda på speciella dagar, till exempel födelsedagar. Men problem ska man inte försöka reda ut den vägen. Det leder oftast till ännu större frustration. Skriv då i stället väl genomtänkta, nyanserade brev till varandra!

Tidningar. Ta reda på vad dina utsända är intresserade av! En bil- eller inredningstidning kan förgylla fritiden. När de utsända ska återvända hem, kan det vara bra att få ett reklamblad där det aktuella modet syns. Då kan till exempel barnen lättare smälta in i sin nya skolmiljö.

Platta paket. Sänd små, lätta och platta saker. Du kan söka i butiken, det finns en hel del man kan sända. En stekpåse, kaffefilter, en extra god tepåse, klistermärken, ett litet segelflyg som kan monteras, hårbånd, platta tuggummin, kryddblandningar för glögg eller pepparkakor, påskgräsfrön, påskfjädrar, klisterbilder, cd-skivor, servetter, gratis hudvårdsprover – ta fantasin till hjälp. Saken är inte så viktig i sig, men då man är långt borta blir den ett uttryck för den omtanke som ligger bakom.

Resor. Det är nyttigt att resa till missionsfältet och se den utsända i sin arbetsmiljö. Samtidigt är det ett stort stöd för den utsända att få besök av sina understödjare.

4. STÖD VID HEMKOMSTEN!

Följ med läget. Det är svårt att efter många år utomlands komma in i livet i hemlandet. Inte helt ovanliga företeelser är kulturchock, trötthet och folkskygghet. De hemkomna behöver avskildhet, men också någon att dela sina tankar med. Här finns säkert sådant som skulle uppskattas, till exempel möjligheten till lite semester någonstans. Många behöver lugn och ro efter alla människor på fältet som pockat på uppmärksamheten. Familjer kan behöva tid och plats att umgås för sig själva, många har till exempel i flera år levt i ett öppet hushåll med många gäster.

Lyssna. Den hemkomna behöver också få berätta för någon som orkar lyssna, om sin tid på fältet och sina tankar om hemlandet och allt som möter där.

Ge översikter. Ge gärna allmänna överblickar ur din egen synvinkel – när den hemkomna orkar och vill lyssna – om hemlandet, vilka debatter som är aktuella, vilka frågor som diskuteras, vad som är förhärskande just nu.

Barn. När det gäller återvändande barn, har det visat sig vara svårare att få dem inlemmade i andliga sammanhang än till exempel i skolsammanhang. Här kan man tänka på att stöda genom att hjälpa barnen att åka på kristna läger, eller uppmuntra dem att delta i kristen verksamhet, eller kanske tala med någon i samma ålder som kan tänkas bli en kristen kompis.